

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

NR. 2/1970, 2. ÅRG. PRIS KR. 2,00

AV INNHOLDET

Leder:

Fram for en

RØD ARBEIDERFRONT!

Lenin:

Hilsen til de

ungarske arbeidere

Ridderslag

Streiken i LKAB-gruvene

i Nord-Sverige

NORDØK-tilslutning

er klasseforræderi!

NKP's prinsippprogram

— et forræderi mot

arbeiderklassen

Revisjonistiske

krampetrekninger

Fram for en RÖD ARBEIDER FRONT

»Vi er marxister, og marxismen lærer oss at samme hvilket spørsmål som skal undersøkes så må vi ikke ta utgangspunkt i abstrakte definisjoner, men i de kjensgjerninger som er objektivt tilstede — for så å utarbeide våre retningslinjer, vår politikk, våre praktiske tiltak, på grunnlag av en analyse av disse kjensgjerningene.»

Mao Tsetung

Den siste tida har vært preget av en klar tendens til utvikling av streikekampen og en aktivisering av arbeiderklassen over hele Norden.

At den gnist som tentes i Kiruna blusset opp slik den gjorde, var ikke tilfeldig. Kapitalismens seinere års utvikling har skjerpet klassemotsetningene og den har derved skapt grunnlaget for økt bevissgjøring av såvel industriarbeiderne som andre lag av folket, som i dag presses av monopolenes statsmakt — en statsmakt som har utviklet sitt organisatoriske nett til et snart sagt totalt byråkratisk diktatur. Det formelle politiske demokrati og det formelle organisasjonsdemokrati som av folk flest tidligere blei oppfattet som grunnlaget i samfunnet, framtrer i dag mer og mer som et skalkeskjul for det egentlige samfunnsgrunnlag, de faktisk bestående produksjonsforhold under kapitalismen.

Dette er hovedtendensen i utviklinga av den nye klassebevissthet og økte uro og kamp i industrien og samfunnet forøvrig.

Interessekampen for enkle, rettferdige og begrensede sosiale og økonomiske krav er den form kampen har i dag. Typisk er den reising som i dag skjer i forbindelse med årets tariffoppgjør her hjemme. Men i det øyeblikk kampen reises av arbeiderne (helt på grunnplanet — det er også det typiske i situasjonen) trer straks det politiske innhold klart fram. Strukturen i dagens klassesamfunn avdekkes klart ved den motreaksjon som iverksettes av kapitaleierne, og spesielt når man erfarer hvem og hvilke organer som er de utøvende for denne reaksjon!

To ting skjer. For det første: Klassestaten konsoliderer seg — foretar små ommøbleringer og innstramninger — for å styrke *sin* front, f. eks. den delen av pressa som vanligvis tillates litt liberal, »objektiv» reportasje om rørelser i samfunnslivet, skremmes til taushet eller inn i et opplegg for ensrettet, steril

propaganda mot arbeidernes kamp — og til å bagatellisere eller forvrengte årsakene til at arbeiderne krever endringer i sine arbeidsforhold. Kringkastinga søkes også lagt under total kontroll av »det ansvarsbevisste» næringslivs interesser. LO-byråkratiet, f. eks., som i realiteten lenge har vært underlagt klassestatens politiske grep, tvinges til direkte å stå i bresjen for presset mot arbeidernes rettferdige kamp!

For det andre: Arbeiderne tvinges, på grunn av sine umiddelbare erfaringer, allerede i første fase av sin kamp til ny erkjennelse av sakens egentlige innhold, til politisk innsikt i forholdet arbeider — borgerskap og til å forstå det grunnleggende spørsmålet; samfunnsmakt.

Det neste de da gjør er å vurdere på nytt organiseringa av sin videre kamp og — i neste omgang — å utvide sine paroler i samsvar med den motstander de møter. Lønnskampen får politisk innhold. Slik når man etterhvert fram til kjernen: Kampen mellom arbeid og kapital.

For kommunister som forlitter seg på marxismen-leninismen og den materialistiske dialektikken, er det en grunnleggende vitenskapelig lov: »at ytre årsaker er et vilkår for forandringene, men at det er de indre årsaker som danner grunnlaget for forandringene slik at de ytre årsakene virker gjennom de indre».

(Mao Tsetung: »Om motsigelsen».)

Bevisst eller ubevisst uttrykker også arbeidernes holdning en slik erkjennelse, ut fra sitt klassegrunnlag, når de f. eks. reiser krav om å bruke streikevåpenet for et økonomisk eller sosialt krav på sin arbeidsplass.

Streikene som ble utløst av gruvearbeiderne i Kiruna viser nettopp dette at kampen for alminnelig forbedring i lønns- og arbeidsvilkår reises. Arbeidsgiverne, staten og deres sosialdemokratiske organisasjonsapparat med LO i spissen blei mobilisert mot arbeiderne. Det etablerte tillitsmanns-system blei avslørt grundig som enten ubrukelig for arbeiderne eller direkte som eksponent for det kapitalistiske utbyttersamfunn. Mot dette reiste det seg etterhvert i det svenske folk støtteaksjoner for Kiruna-arbeidernes kamp fordi man innså at streiken var et slag mot en undertrykking rettet mot hele det arbeidende folk.

Også i arbeidet med å danne støtteaksjoner møtte man de samme fiender: LO-byråkrater og borgermakt.

Her i Norge blei erfaringene de samme. Arbeiderne så sine interesser forsvart i Kiruna og de har økt sin aktivitet for kamp mot hensynsløs utbytting fra kapitaleiernes side i Norge.

Arbeidere hele landet rundt krever nå sin rett, og de drøfter organisering av aksjoner for å sprengte LO-NAF-opplegget for »samordnede oppgjør» ved tariffrevisjonen 1970.

De krever kraftige lønnsforhøyninger med bakgrunn i prisstigning, produktjonsvekst og økt skatteutsuging. Arbeiderne vil sjøl organisere denne kampen. De vil velge forhandlere og eventuelle streikekomiteer, men arbeidernes massemøter vil til enhver tid ha den fulle kontroll. Bare på den måten vil arbeiderne kunne skape en organisasjonsform som er deres og som kan sikre seiren.

Arbeiderne har intet positivt å vente av det nåværende system. Det har vist seg at når arbeiderne vil få belyst sine problemer offentlig, da opptrer f. eks. Aspengren (LO) og Selvig (NAF) hånd i hånd som organiserte talsmenn for penge- og statsmakt, slik de gjorde overfor NRK der de faktisk krevde slutt på reportasjer om sosiale konflikter i arbeidslivet.

Den forbauselse og påfølgende indignasjon som dette vakte vil nødvendigvis vende seg til økt innsikt i vårt borgerlige diktators egentlige vesen.

Det er i de fagorganisertes interesse at det blir reist en brei front med politisk innhold og karakter for å støtte opp og verne om arbeidernes krav i forbindelse med tariffoppgjøret. LO-NAF-fronten må sprenges, slik at de fagorganisertes krav – de som er reist på arbeidsplassen – kan bli realisert. Det er full økonomisk dekning for disse krav. Men det må demonstreres en klar politisk vilje til folkemakt for en annen økonomisk målsetting for produksjon og statsøkonomi. Profittgrunnlaget må angripes direkte. *Bare arbeiderklassen kan lede en slik folkefront – og den må bli rød!*

Ikke bare er det nødvendig å skape valgte aksjonskomiteer av og for de fagorganiserte – innen organisasjonsgrunnlagets ramme – men utenfor det korrumperte foreningsbyråkrati som ledes av LO-sekretariatet – men også en brei front med den oppgave å bakke opp de fagorganisertes lønnskamp må nå organiseres på samme vis. I dette arbeidet vil alle marxist-leninister gi sitt bidrag. Revolusjonære studenter, intellektuelle og skoleungdom som er be-sjelet av vilje til å tjene arbeiderklassens kamp, vil støtte og berike fronten ut fra sine spesielle forutsetninger.

Ikke minst vil 1. Mai være en dag da denne Røde Fronten demonstrerer sin styrke.

Arbeiderklassen må skape en ledelse for sin Rød Front 1. mai som ut fra dagens tilspissede kampsituasjon virkelig vil evne å utferdige *et klart og konsist punktprogram som ikke gir rom for utglidning eller frafall fra kamplinja og masselinja*, eller utfra småborgerlig liberalisme gir konsesjoner til sosse-pamper, revisjonister eller anarkisters intrigespill!

Dette program bygget på den proletariske internasjonalismens grunn må i god tid utformes på grunnlag av en sammenfatta analyse av dagens klassekamp, og det må tjene den revolusjonære strategi for arbeiderklassens langsiktige mål.

Den vil ikke benytte seg av opportunistisk »mobiliserings taktikk» for å samle folk, men gå inn for sin hovedoppgave: Å markere vern om arbeidernes kamp mot klassestaten og for arbeiderklassens grunnleggende interesser.

FRAM FOR EN RØD FRONT SOM DEMONSTRERER SIN HOLDNING!

For arbeidernes lønnskamp.

For solidaritet med verdens folks kamp mot undertrykking.

For folkemakt og nasjonal økonomisk og politisk sjølstendighet.

Bekjemp kapitalmakten og den internasjonale imperialismen!

Nei til klassesamarbeidets forræderiske linje!

Bekjemp LO-byråkratiet!

TIL KAMP MOT KAPITALISMEN, FOR SOSIALISMEN!

Forslag til punktprogram for en rød arbeiderfront for aksjonsenhet på grunnplanet.

STØTT ARBEIDERKLASSENS OG UNGDOMMENS KAMPKRAV!

STØTT KAMPEN MOT IMPERIALISMEN!

Vi oppfordrer til dannelsen av enhetlige 1. mai-komiteer og andre felles framstøt på grunnlag av disse punktene:

1. Støtt arbeidernes krav ved årets tariffoppgjør! Kjemp mot LO-byråkratenes forræderiske linje om «samordnet» oppgjør! Støtt arbeidernes kamp mot «utsvetting» gjennom rasjonalisering, tidsstudier og «nye lønssystemer» og for bedre forhold på farlige og usunne arbeidsplasser!
2. Opprett felles støttekomiteer for politisk og økonomisk støtte til arbeidere som er i streik, uten hensyn til om monopolkapitalen, staten og LO-pampene kaller streiken «ulovlig». Nei til tvangsløvene i arbeidslivet! Fram for uinnskrenket streikerett!
3. Støtt utkantbefolkings interesser mot strukturrasjonaliseringa. Avslør og bekjemp klassestatens landsdelsplaner. Støtt småbrukernes og fiskernes kamp mot monopolkapitalen.
4. Støtt kravet om kraftig økning av grunnpensjonen og lavere pensjonsalder! Nei til folketrygdens nåværende fattigpensjoner!
5. Kjemp mot alle arbeiderfiendtlige skattesystemer! Fortsatt kamp mot MOMSEN!
6. Støtt skoleelevenes og lærernes kamp mot nye karaktersystemer og hardere arbeidspress. Støtt alle som arbeider på skoler og læresteder mot statens rasjonaliseringsframstøt, som f. eks. ligger i planene om 5-dagers uke. Full frihet til politisk og organisatorisk virksomhet i skolen.
7. Støtt rekruttene kamp for bedre kår. Full frihet til politisk og organisatorisk kamp. Avslør og bekjemp borgerskapets folkefiendtlige og militaristiske indoktrinering av rekruttene.
8. Støtt studentenes kamp for skikkelige lån, mot Ottosenkomiteen og alle andre rasjonaliseringsframstøt som rammer studentene, universitetslærerne og de andre ansatte. Støtt Rød Front-samarbeid i studentersamfunnene for å gjøre dem til sikre støtter for arbeidernes, skoleelevenes og studentenes kamp. Støtt studentenes faglige organisasjon – Faglig Studentfront.

9. Kjemp mot at Norge går opp i økonomiske sammenslutninger som Nordøk og EEC som vil legge utkantstrøka øde, øke utbyttinga av alle som arbeider og gi fritt spillerom til utenlandsk kapital! Nei til Nordøk – innfallsporten til EEC!
10. Kjemp mot NATO, USA-imperialismens framste redskap i Norge. Avslør og bekjemp USA- og Sovjet-ledernes samarbeid for å undertrykke verdens folk! Nei til planene om å skape et nytt og værre NATO – en »all-europeisk sikkerhetsavtale». Skap enhet i kampen gjennom Kampanjen Norge ut av NATO!
11. Støtt det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen i nord og sør. USA ut NÅ! Anerkjenn DRV og Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i sør! Støtt Solidaritetskomiteen for Vietnam – det beste redskapet for samordning av Vietnam-arbeidet i Norge!
12. Støtt alle folk som er undertrykt av USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen! Støtt folkenes væpnede frigjøringskamp i Asia, Afrika og Latin-Amerika! Støtt det greske og det tsjekkosllovakiske folket!
13. Reis en folkeopinion mot USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismens trusler om atomkrig mot folkets Kina!

RØD FRONT

1. MAI

— «folket i alle land, massene som utgjør over 90 % av hele befolkningen, ønsker før eller seinere revolusjon og vil støtte marxismen-leninismen. De vil ikke støtte revisjonismen. Selv om noen folk kan støtte revisjonismen for en viss tid, vil de til slutt kaste vrak på den. Litt etter litt vil de uunngåelig våkne opp. De vil uunngåelig bekjempe imperialismen og de reaksjonære i alle land. De vil uunngåelig bekjempe revisjonismen».

— MAO TSE-TUNG

RIDDERSLAG

Vi har en verden å vinne
og ikke en time å miste.
Så skulle vi famle i blinde
og spikre oss selv en kiste?

Husk, vi er folket som murer
et vern med den venstre hånden,
mens fienden ligger og lur
og venter vi oppgir ånden.

Så skulle vår høire hånds verge
være en rusten klinge?
Nei, tro flytter ingen bjerge
og kan ikke seiren bringe.

Muren, vårt vern er partiet.
Men sverdet er: Lenins lære!
Og er du til kampen viet
da skal du sverdet bære.

Rudolf Nilsen

Opportunismen utstrekker ikke anerkjennelsen av klassekampen til det som er hovedsaken, til overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismen, til perioden da borgerskapet blir styrtet og fullstendig tilintetgjort, men stanser opp foran den. I virkeligheten er denne perioden uunngåelig en periode av makeløst voldsom klassekamp i makeløst skjerpete former, og følgelig må også staten i denne perioden uunngåelig være en stat som er demokratisk på en ny måte (for proletariatet og de eiendomsløse i det hele tatt) og diktatorisk på en ny måte (for borgerskapet).

Videre. Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en enkelt klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klasse-samfunn i sin alminnelighet, ikke bare for proletariatet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra »det klasseløse samfunn», fra kommunismen. Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjelligartet, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, i siste instans ubetinget borgerskapets diktatur. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frembringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det samme: proletariats diktatur.

Lenin (Staten og revolusjonen).

Hilsen til de ungarske arbeidere

Den 22. april er det 100 år siden Lenin ble født, og som innledning til feiringen av den store minnedagen bringer vi her Lenins hilsen til de ungarske arbeidere etter den proletariske ungarske rådsrepublikk var blitt opprettet 21. mars 1919. Samtidig som brevet er et solidarisk håndslag og gir uttrykk for Lenins beundring for det ungarske proletariatets revolusjonære verk, er det også en leksjon i revolusjonens lærdommer, om de teoretiske prinsipper som aldri må brytes om kampen skal føres fram til seier.

I den harde krig med Ententen (England, Frankrike og USA) holdt likevel ikke den ungarske rådsrepublikk for presset og ble knust allerede i august 1919. Men i øst led både de kontrarevolusjonære generaler og de imperialistiske invasjonshærer ynkelige nederlag for Den røde arme. Og virkningen av Oktober-revolusjonens seier, det største tidsskifte i menneskehetens historie, var ikke noe som kunne stanses hverken med blokade eller reaksjonær hets og løgnpropaganda. Fra Sovjetunionen spredde den revolusjonære bevegelsen seg som ringer i vannet. Ikke noe land på kloden ble uberørt. Knappt tretti år etter kom den neste store revolusjonære stormen i Europa, som frigjorde de andre øst-europeiske land og lille Albania fra kapitalismens åk. Og den sosialistiske revolusjon som først hadde seiret i verdens største land ble i 1949 brakt fram til seier i Kina, landet med verdens største folk. I dag, med over en tredjedel av verdens befolkning innen den sosialistiske leir, ser i Lenins ord fra 1919 om at den proletariske verdensrevolusjonen rykker nærmere, bekreftet som en historisk sannhet.

Kamerater. De nyhetene vi har mottatt fra lederne for den ungarske rådsbevegelsen, fyller oss med fryd og glede. Rådsmakten i Ungarn har bare bestått i litt over to måneder, men når det gjelder organisasjon, synes det ungarske proletariat alt å ha overgått oss. Dette er forståelig, for i Ungarn er befolkningens allmenne kulturnivå høyere, dessuten er industriarbeidernes andel i den samlede befolkning uten sammenlikning større (Budapest med sine tre millioner av en befolkning på åtte millioner i det nåværende Ungarn), og endelig var overgangen til sovjetsystemet, til proletariatets diktatur, uten sammenlikning lettere og fredeligere i Ungarn.

Denne omstendighet er særlig viktig. De fleste av de europeiske sosialistlederne, både sosialsjåvinistene og Kautsky-retningen, har i den grad bukket under for rent filisteraktige fordommer, oppelsket gjennom årtier av relativt »fredelig» kapitalisme og borgerlig parlamentarisme, at de ikke er i stand til å forstå hva sovjetmakt og proletariats diktatur betyr. Proletariatet kan ikke gjennomføre sin verdenshistoriske befrierrolle uten å fjerne disse lederne fra sin vei. Disse folkene trodde helt eller halvt de borgerlige løgnene om sovjetstyret i Russland og var ute av stand til å skjelle mellom kjernen i det nye, proletariske demokratiet – demokratiet for det arbeidende folk, det sosialistiske demokrati, legemliggjort i sovjetregjeringen – og det borgerlige demokrati som de slavisk tilber og kaller »rent demokrati» eller »demokrati» i sin alminnelighet.

Disse stokkblinde folkene som er fylt av borgerlige fordommer, forsto ikke den verdenshistoriske vendingen fra det borgerlige til det proletariske demokrati, fra det borgerlige til det proletariske diktatur. De blandet sammen visse særegenheter ved den russiske sovjetmakten, ved den russiske historien og dens utvikling, med sovjetmakten som en internasjonal kategori.

Den proletariske revolusjon i Ungarn hjelper til og med de blinde til å se. Formen for overgangen til proletariats diktatur i Ungarn er helt forskjellig fra formen i Russland: den borgerlige regjeringens frivillige tilbaketreden og den øyeblikkelige opprettelsen av arbeiderklassens enhet, samlingen av den sosialistiske bevegelsen om et kommunistisk program. Innholdet i sovjetmakten viser seg nå enda klarere: ingen annen form for statsmakt, støttet av det arbeidende folk og av proletariatet i spissen for det, er mulig noen steder i verden i dag enn sovjetmakten, proletariats diktatur.

Dette diktaturet forutsetter hensynsløs, streng, rask og resolutt bruk av makt for å knekke motstanden fra utbytterne, kapitalistene, godseierne og deres håndlangere. Den som ikke skjønner det er ingen revolusjonær og må fjernes fra posten som leder eller rådgiver for proletariatet.

Men det proletariske diktaturets vesen ligger ikke i makt alene, og ikke engang hovedsakelig i makt. Kjernen i det er organisasjonen og disiplinen hos arbeidsfolkets fremskredne avdeling, hos dets fortropp, dets eneste leder, proletariatet, hvis mål er å bygge sosialismen, å avskaffe samfunnets deling i klasser, å gjøre alle medlemmer av samfunnet til arbeidende mennesker. Dette målet kan ikke nås med ett slag. Det krever en temmelig lang overgangsperiode fra kapitalismen til sosialismen, fordi omorganiseringen av produksjonen er en vanskelig sak, fordi radikale forandringer på alle livets områder trenger sin tid, og fordi den veldige styrken i vanen med en borgerlig eller småborgerlig livsførsel bare kan overvinnes gjennom langvarig og hardnakket

kamp. Derfor omtaler Marx hele perioden med proletariats diktatur som overgangsperioden fra kapitalismen til sosialismen.

Gjennom hele denne overgangsperioden vil det bli gjort motstand mot revolusjonen både av kapitalistene og deres tallrike håndlangere blant de borgerlige intellektuelle, som vil gjøre motstand bevisst, og av en stor masse av arbeidsfolket, deriblant også bønder, den massen som ligger altfor sterkt under for småborgerlige vaner og tradisjoner og som for det meste vil gjøre motstand ubevisst. Vakling i disse lagene er uunngåelig. Som arbeidsmann heller bonden til sosialismen og foretrekker arbeidernes diktatur for borgerskapets diktatur. Som selger av korn heller bonden til borgerskapet, til handelsfrihet, dvs. tilbake til den «tilvante», gamle, «hevdvunne» kapitalismen.

Det som er nødvendig for å sette proletariatet i stand til å lede bøndene og de småborgerlige lag i det hele, er proletariatets diktatur, en klasses herredømme, styrken i dens organisasjon og disiplin, dens sentraliserte makt som bygger på alle resultater av kapitalismens kultur, vitenskap og teknikk, dens proletariske slektskap med mentaliteten hos ethvert arbeidende menneske, dens autoritet overfor de spredte, mindre utviklede arbeidsfolkene på landsbygda eller i småproduksjonen, som er mindre stabile i politikken. Her er frasemakeri om «demokratiet» i sin alminnelighet, om «enhet» eller «enhet i det arbeidende demokrati» osv. osv. — et frasemakeri som de småborgerliggjorte sosialjåvinistene og kautskyanerne har slik forkjærlighet for — ikke til noen som helst nytte. Frasemakeri kaster bare blå i øynene, forblinder bevisstheten og styrker den gamle dumheten, konservatismen og rutinen i kapitalismen, parlamentarismen og det borgerlige demokrati.

Avskaffelsen av klassene krever en langvarig, vanskelig og hardnakket klassekamp som ikke forsvinner (som de vulgære representantene for den gamle sosialismen og det gamle sosialdemokratiet innbiller seg) etter omstyrtingen av den borgerlige stat, etter opprettelsen av proletariatets diktatur, men bare forandrer sine former og på mange måter blir enda mer forbitret.

Gjennom klassekamp mot borgerskapets motstand, mot konservatismen, rutinen, ubesluttomheten og vaklingen hos småborgerskapet må proletariatet opprettholde sin makt, styrke sin organiserende innflytelse, «nøytralisere» de lagene som er redde for å forlate borgerskapet og som følger proletariatet altfor nølende, og grunnfeste den nye disiplinen, arbeidsfolkets kameratslige disiplin, dets faste samband med proletariatet, dets samling omkring proletariatet, denne nye disiplinen, dette nye grunnlaget for de samfunnsmessige bånd som erstatter livegenskapsdisiplinen fra middelalderen og sultedisiplinen, disiplinen i det «frie» lønsslaveriet under kapitalismen.

For å avskaffe klassene trengs det en periode med en klasses diktatur, diktaturet til nettopp den undertrykte klassen som ikke bare er i stand til å styrte utbytterne, ikke bare til hensynsløst å knuse deres motstand, men også

til å foreta et åndelig brudd med hele den borgerlig-demokratiske ideologien, med hele det filisteraktige frasemakeriet om frihet og likhet i sin alminnelighet (i virkeligheten betyr dette frasemakeriet, som Marx har påvist for lenge siden »frihet og likhet» for vareeierne, »frihet og likhet» for kapitalisten og ikke arbeideren).

Ikke bare det. I stand til å avskaffe klassene gjennom sitt diktatur er bare den undertrykte klassen som er blitt skolert, samlet, oppdratt og stålsatt av årtiers streikekamp og politisk kamp mot kapitalen – bare den klassen som har tilegnet seg hele den industrielle, storkapitalistiske bykulturen og som eier besluttsomhet og evne til å verne den, bevare og utvikle videre alle dens landevinninger og gjøre dem tilgjengelige for hele folket, alle arbeidende – bare den klassen som vil være i stand til å holde ut alle byrder, påkjenninger, sakn og store offer som historien uunngåelig legger på dem som bryter med fortiden og uredde brøyter seg vei til en ny framtid – bare den klassen hvis beste folk er fylt av hat og forakt for alt som er småborgerlig og filisteraktig, for disse egenskapene som blomstrer så rikt blant småfunksjonærene og »intelligensen» – bare den klassen som »har gjennomgått arbeidets herdende skole» og er i stand til å inngi ethvert arbeidende menneske, alle hederlige mennesker respekt for sin arbeidsdyktighet.

Kamerater, ungarske arbeidere. Dere har gitt verden et enda bedre eksempel enn Sovjet-Russland ved at dere straks greide å samle alle sosialister omkring det ekte proletariske diktators program. Dere står nå overfor den takknemligste og vanskeligste oppgaven å hevde dere i en hard krig mot Ententen. Stå fast! Hvis vakling skulle gjøre seg gjeldende blant de sosialistene som først i går sluttet seg til dere, når det gjelder proletariatets diktatur, eller blant småborgerskapet, så undertrykk vaklingen hensynsløst. I krig er en kule kujonens lovlige skjebne.

Dere fører den eneste rettkomne, rettferdige og sant revolusjonære krig, de undertryktes krig mot undertrykkerne, arbeidsfolkets krig mot utbytterne, en krig for sosialismens seier. Alle ærlige medlemmer av arbeiderklassen i hele verden står på deres side. Hver måned bringer den proletariske verdensrevolusjon nærmere.

Stå fast! Seieren vil bli deres!

27. mai 1919.

Offentliggjort i Pravda nr. 115, 29. mai 1919.

LENIN 100 ÅR

I anledning Lenin-jubileet 22. april 1970 arrangerer Oslo Filmklubb en LENIN-UKE i samarbeid med Rød Front-styret i Det Norske Studentersamfund. Det vil bli kjørt tre Lenin-filmer, to av M. Romm fra 30-åra og en etterkrigsskildring, for å vise omslaget i sovjetisk filmproduksjon.

Mandag 20/4 kl. 19 i Folkets Hus, Lille sal:

»Lenin i oktober».

Torsdag 23/4 kl. 19 i Kroa:

»Lenin i Polen».

Søndag 26/4 kl. 18 i Folkets Hus, Lille sal:

»Lenin i 1918». Debattmøte. Innledning ved studiegruppa.

I tillegg til denne serien gjør vi oppmerksom på at Nils Holmberg fra KFML i Sverige kommer til Kroa onsdag 22. april for å snakke om Lenin. Adgang for alle.

RÖDE FANE MED NYTT NUMMER

ANNENHVER MÅNED

Løssalgsprisen blir i år 2 kroner, men for abonnement er vi (p. g. a. omkostningene ved utsendelsen) nødt til å ta 15 kroner pr. år.

RÖDE FANE, boks 3644, Oslo 1.

Postgiro 20 68 42.

NORDØK-TILSLUTNING ER KLASSEFORRÆDERI

Klasseforræderi er det mest dekkende uttrykk for revisjonistenes Nordøk-iver. I et vedtak som NKP's sekretariatet nylig fattet heter det:

»Norges Kommunistiske Parti hilser med tilfredshet framgangen i arbeidet med å etablere NORDØK. NORDØK er ikke en form for økonomisk intergrasjon som svarer til en politikk med sosialistiske mål, men vil likevel uten tvil kunne innebære økonomiske fordeler for folkene i de deltakende land.»

I dag burde det være mindre interessant for kommunister hva NORDØK «kunne innebære» (dersom, hvis, såfram (!)) mot hva vi *vet* denne nordiske monopolsammenslutningen *vil innebære*. Og det er noe helt annet enn «økonomiske fordeler for folkene i de deltakende land», slik NKP-sekretariatet hevder. NKP-ledelsen må tydeligvis ha stor tiltro til monopolkapitalens edle motiver. Er det i den nordiske monopolkapitalens interesse å snekre sammen økonomiske blokker som svekker dens egen stilling? Såvisst ikke! Og bare renegater og classesamarbeidere vil påstå at NORDØK kommer til å styrke *både* monopolkapitalen og folket.

Hva er så de konkrete økonomiske vilkår for NORDØK-tilslutningen? Det er en politikk som på *alle punkter* tjener monopolkapitalen, slik vi kjenner den fra EEC, bare i mindre målestokk. Som EEC innebærer NORDØK rasering av småbruk og mindre fiskebruk. NORDØK innebærer økt strukturrasjonalisering, som vil koste nye titusener av arbeidsfolk jobben. I NORDØK-rapporten fra juni-møtet i København 1969, het det således:

»Samarbeidet måste alltså undvika inslag som konserverar inte längre konkurrenskraftiga produktionsformer och produktionsstrukturer.» (s. 5.)

En kunne på bakgrunn av det materialet som foreligger om NORDØK, rekne opp utallige andre eksempler på NORDØK's reaksjonære og folkefiendtlige karakter.

Her er ytterligere noen av NKP-sekretariatets NORDØK-illusjoner:

»Endå viktigere er det imidlertid at NORDØK vil kunne bidra til at Norden bevarer sin selvstendighet overfor det europeiske økonomiske fellesmarked EEC.»

Her – som i så mange andre saker – er revisjonistene blinde for realiteter og lik strutser stikker de hodet i sanden for å unngå kjensgjerningene. La oss derfor slå dem fast: Helt fra starten har betingelsene for NORDØK vært en tilslutning til EEC! Da de nordiske statsministrene behandlet NORDØK i april 1968 kom man til enighet om at »samarbeidet skal utformes slik at det letter de fire lands deltakelse i eller samarbeid med et utvidet europeisk marked». (Sisert etter »embedsmannsrapporten» Kbh juli 1969.)

Heller ikke her er det spørsmål om hva NORDØK »vil kunne bli», men at *veien til EEC går gjennom NORDØK.*

Sv. J.

KLASSEKAMPEN

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

Till RØDE FANE

Redaktionen

Göteborg 4/3 70

Redaktionen för M-L-GNISTAN, organ för Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna i Sverige, sänder härmed sina varma kamratliga hälsningar till tidskriften Røde Fane och dess redaktion. Vi önskar er all framgång i er kamp mot revisionismen och för att samla största möjliga antal av NKP:s medlemmar på marxismen-leninismens Mao Tsetungs tänkandes grund.

Kommunistiska förbundet arbetar för att bygga upp ett revolutionärt marxist-leninistiskt parti i Sverige och kan redan sägas ha hunnit ett stycke på vägen. Det är vår förhoppning att gruppen kring Røde Fane i intimt samarbete med den revolutionära ungdomen i SUF, som länge förtjänstfullt propagerat marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande ska ha framgång i sitt arbete för att skapa ett parti av samma slag, och att de bägge partierna och de bägge ländernas arbetarklass därefter ska kunna gå framåt sida vid sida till seger i kampen för den socialistiska revolutionen. Vi översänder separat 210 sv. kr. till fonden för de kamrater som avskedades från Friheten och passar samtidigt på att betala för ett abonnemang på RØDE FANE.

Nils Holmberg

M-L-GNISTAN

L. Grevegårdsv. 37, c/o J. Andersson
421 55 VÄSTRA FRÖLUNDA

RØDE FANE's redaksjon gjør oppmerksom på at streikekassa for Frihetens journalister falt bort da journalistene fikk sparken i avisa p. g. a. streiken. Og i overensstemmelse med deres ønske vil de bidrag som ennå måtte komme til streikekassa bli overført til RØDE FANE.

NKPs prinsipp-program -et forræderi mot arbeiderklassen

Av Svein Johnsen

Helt siden marxismen ble den dominerende retning innenfor den revolusjonære arbeiderbevegelsen har det funnet sted kamper mellom marxister og revisjonister. Dette gjelder nasjonalt, innenfor de enkelte partier, som internasjonalt. Vi er i dag inne i den tredje av disse store kampene. Den første var kampen som Lenin førte mot Bernstein, Kautsky og andre renegater innfor den annen Internasjonale. Den andre store diskusjonen var kampen som alle verdens kommunister, ledet av Stalin, førte mot Trotski, Bukharin og andre «venstre»-eventyrere og høyreopportuniste. Felles for disse to debattene var at de beriket og utviklet marxismen og brakte den opp på et nytt trinn. Leninismen fødtes i kampen mot den annen internasjonale. Stalin forsvarte leninismen og utviklet marxismen-leninismens teori og taktikk under den proletariske revolusjon og proletariatets diktators epoke. Ingen av disse debattene svekket marxismen, slik revisjonistene hevdet.

Den pågående kamp som den internasjonale revisjonistiske bevegelsen, med SUKP-ledelsen i spissen, har påtvunget marxist-leninistene vil også bringe den revolusjonære klassekamp-teorien et langt stykke framover. Til sjuende og sist vil det nemlig vise seg at den ene ideologiske strømmingen, marxismen-leninismen, er den ekte proletariske ideologi, og at revisjonismen er en reaksjonær borgerlig ideologi som har infiltrert seg i arbeiderbevegelsen.

Vårt parti, NKP, virket lenge ganske uberørt av denne store debatten som utviklet seg mellom KKP og SUKP. Men i virkeligheten var ledelsens «nasjonal-kommunistiske maske» bare et skalkeskjul for revisjonismen. Alle erklæringer om «uavhengighet» og «enhet» mellom marxismen og revisjonismen, var bare påskudd fra den revisjonistiske ledelsen til å operere fritt. I dag tar mange kamerater opp kampen mot revisjonistenes undergravingsarbeid og likvidatorlinje. Ikke engang revisjonistenes represalier (konfr. eksklusjonen av kamerat Egil Engeland) kan stoppe denne kampen.

I sentrum for denne kampen står spørsmålet – nå som før – om å *forsvare* og *utvikle* marxismen-leninismen. *Forsvaret* består i å gjenreise de grunnleggende klassekamperfaringer i partiet. Å *utvikle* marxismen-leninismen betyr å forklare sannheten i Lin Piaos tese:

»Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går mot sitt fullstendige sammenbrudd, og da sosialismen går fram til en verdensomspennende seier.»

Det revisjonistiske prinsipp-programmet »For fred, nasjonal uavhengighet, demokrati og sosialisme» fra 1963 utgjør det ideologiske utgangspunkt for moldvarparbeidet innenfor NKP. La oss sammenholde prinsippprogrammet med marxismen-leninismen.

DEMOKRATIET UNDER KAPITALISMEN.

Revisjonistene skjønnmaler det *borgerlige demokrati*. Demokratiet ». . . går ikke lengre enn til de politiske, sosiale og kulturelle områder, og selv her er det begrenset og bare formelt.» (For fred . . . s. 39).

Denne beskrivelsen av dagens »demokrati» utmerker sosialdemokratene like mye som revisjonistene. – Det er bare det økonomiske demokrati som står tilbake og dette vinnes ved »nasjonalisering», »demokratisk kontroll» fra »Stortinget, kommunestyre, fagbevegelsen og andre folkeorganisasjoner». (For fred s. 43)

Disse »demokratiske tiltak som begrenser monopolkapitalens makt er mer enn vanlige reformer» (For fred s. 44).

Leninismen rykker fullstendig beina unna all denne revisjonistiske illusjonstenkninga. I staten og revolusjonen skrev Lenin om det »demokrati» som revisjonistene lovpriser:

»Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjellige, men deres vesen er det samme: alle disse statene uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, men i siste instans ubetinget, *borgerskapets diktatur*.»

Alle arbeidere forstår rent instinktivt dette. De vet at borgerskapets diktatur hersker på alle områder. På jobben hersker bedriftseiernes diktatur, det lages svartelister over revolusjonære arbeidere. I fagbevegelsen utøver LO-ledelsen borgerskapets diktatur. Monopolkapitalen utøver sitt diktatur og øker prisene, rasjonaliserer, øker tempoet på arbeidsplassen. Hjemme hersker boligeiernes diktatur, som øker husleiene og lager terroristiske husleiereglementer. Arbeideren sies opp når monopolkapitalen ikke trenger hans arbeidskraft. I lønnsoppgjørene trer NAF, LO og staten inn og utøver borgerskapets diktatur i spørsmålet om lønn og arbeidsforhold. Streikeretten er opphevet, som en følge av at monopolkapitalen har skjerpet sitt diktatur og skulle han bli oppsagt virker borgerskapets diktatur gjennom arbeidsmyndighetene som kan dirigere

ham dit monopolkapitalen trenger ham og til det yrke monopolkapitalen trenger ham.

Dette er proletariatets erfaringer fra det demokrati revisjonistene lovpriser og vil «utvikle».

Selvsagt er det en forskjell på de land hvor det ersker fascisme og land med en borgerlig-demokratisk styreform, men styrets *klasseinnhold* er det samme. Og dessuten ligger spiren til åpen fascisme allerede i dagens norske lovverk, bl. a. i unntakslovene.

STATENS KLASSEKARAKTER.

Kravet om *nasjonalisering* kan heller ikke, som revisjonistene gjør, stilles generelt. En sak er at nasjonalisering under kapitalismen ikke har noe med sosialisme å gjøre, det subsidierer monopolkapitalen med arbeidsfolks penger. Generelt er ikke nasjonalisering og statsinngrep annet enn en historisk naturlig følge av utviklinga mot et *statsmonopolistisk* og *korporativt* samfunn. Staten er som Engels skriver i «Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap»:

»Den moderne staten i den form den har antatt, er en rent kapitalistisk maskin, kapitaleiernes stat, den ideelle totalkapitalisten. Jo flere produktivkrefter den gjør til sin eiendom, desto mer blir den en virkelig totalkapitalist, desto flere arbeidere utsuger den».

I prinsipp-programmet hevdes det imidlertid at *staten står over klassene*, det tar ikke opp kamp *mot* staten, men *om* staten. Se bare:

»I det norske samfunn i dag står kampen om hvilke interesser de offentlige foretak, statstiltakene og statsinngrepene skal tjene.» (For fred s. 38).

Historien viser oss imidlertid noe annet. At staten er et verktøy i hendene på den herskende klassen og aldri kan være noe annet. Hvilken arbeider tror f. eks. at det nytter med *henstillinger* til riksmeklingsmannen om å kjempe for arbeiderne i lønnsoppgjøret?

Alle disse fordreiningene og flertydige påstander om statsapparatet som ellers forekommer i programmet, skal jeg ikke komme nærmere inn på, men hele det *borgerlige* synet på staten dukker opp igjen når det gjelder overgangen til sosialismen.

»FREDELIG OVERGANG» TIL SOSIALISMEN.

Kan arbeiderklassen vinne statsmakten på fredelig vis? Spørsmålet er like gammelt som arbeiderklassen selv. Revisjonistene svarer *ja*, marxist-leninistene svarer *nei*. Hva viser de historiske erfaringene? At overgangen til sosialismen er et spørsmål om makt-forholdet mellom de to klassene. Derneat at borgerskapet aldri vil forlate historiens arena frivillig, men vil tvert imot bruke sin makt. Der-

for har den herskende klassen også bygd opp sin voldsmakt, hær, politi, opprørspoliti osv.

Denne voldsmakta er en del av den borgerlige statsmakt som arbeiderklassen må *knuse* for å vinne sin egen makt, proletariatets diktatur. Lenin skrev om statens voldskarakter:

»Det finnes ikke en eneste stat, ikke en gang den mest demokratiske, der det ikke finnes smutthull og forbehold i forfatningen, som trygger borgerskapets mulighet til å anvende militære mot arbeiderne, innføre unntakstilstand osv. «i fall systemet trues», dvs. dersom den utbyttede klassen «forbryter» seg mot sitt slaveri og forsøker å opptre på en annen måte enn som slave.» (Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky).

Imot dette vil revisjonistene snakke om «Norges demokratiske tradisjoner» og at «De internasjonale forhold er vesentlig gunstigere for arbeiderbevegelsen enn tidligere, da borgerskapet fikk hjelp utenfra når arbeiderklassen reiste seg for å kreve sin rett». Men hva viser kuppet i Hellas? Var det ikke NATO's og USA's middelhavsflåte som sikret resultatet? Hva viser aggresjonen i Vietnam? Hva viser NATO's utallige kupp-planer om ikke nettopp å tre støttende til dersom borgerskapets makt skulle vakle. Hva forteller det ikke om NKP's revisjonistiske ledere når det programfester følgende: «Imperialistene vil derfor betenke seg på militær innblanding for å knuse en folkereisning» (for fred . . . s. 46). Det er tydelig at virkeligheten kolliderer med revisjonistenes prinsipper! Og endelig: er ikke NKP-ledelsens prinsipp-program med på å avvæpne arbeiderklassen foran den endelige styrkeprøven? Hvis svaret er nei, må Lenin være krigshisser, når han skrev:

»Om vi behersker alle kampmidler seirer vi sikkert, da vi representerer den virkelige revolusjonære klassens interesser, selv om omstendighetene ikke tillater oss å føre i felten det våpen som er farligst for fienden, det våpen som hurtigst gir ham dødsstøtet». (Lenin: Radikalismen, kommunismens barne-sykdom).

I dette sitatet viser Lenin nødvendigheten av å beherske *alle kampmidler, også det våpen som er farligst for fienden, det våpen som hurtigst gir ham dødsstøtet*, dvs. *væpnet oppstand*. Spørsmålet er ikke, slik revisjonistene stiller det, om hvordan situasjonen er i dag, men hvilke situasjoner borgerskapet *forbereder i framtida*. Derfor er dogmet om en «fredelig vei» reaksjonær for den bidrar til å avvæpne arbeiderklassen både bokstavelig talt og ideologisk.

PARLAMENTARISK FLERTALL ELLER PROLETARIATETS DIKTATUR.

Ledende revisjonister sier det bare er et pedagogisk spørsmål om man skal bruke uttrykket proletariatets diktatur (folk forstår ikke, er ikke aktuelt i dag). Men er det så enkelt? Lenin sa at «kommunist er bare den som anerkjenner

proletariatets diktatur». «For fred . . . » anerkjenner *ikke* proletariatets diktatur, følgelig heller ikke de som støtter seg på prinsipp-programmet.

»Det arbeidende folk må sette inn et parlamentarisk flertall som gir de nødvendige lover for å overføre alle utslagsgivende produksjonsmidler til samfunns-eie . . . (For fred . . . s. 48).

»NKP ser en parlamentarisk sosialistisk republikk som en historisk naturlig statsform for vårt land.» (s. 48).

»En rekke organier i statsapparatet vil bestå, som Storting, departementer, kommunale organer og andre institusjoner som er oppstått under den kapitalistiske utvikling.» (s. 48).

»Arbeiderbevegelsen må føre videre den gamle demokratiske rettstradisjonen (!)» (s. 48).

Disse sitatene viser at det slett ikke er en proletarisk, men en *borgerlig* revolusjon NKP-ledelsen ser fram til. For som Lenin så treffende skrev:

»Bare skurker og dumskaller kan tro at proletariatet må vinne majoriteten i valg, som gjennomføres under *borgerskapets åk, lønsslaveriets åk*, og at det bare deretter kan vinne makten. Dette er toppen av dumhet og hykleri. Det er å erstatte klassekampen og revolusjonen med valg under det gamle systemet og med den gamle makten». (Lenin: Hilsen til de italienske, franske og tyske kommunister»).

I denne artikkelen har vi bare tatt for oss de mest åpenbart anti-marxistiske prinsipper som programmet går inn for. Når framstillingen er blitt såpass konsentrert skyldes det ikke mangel på angrepspunkter, men at en fullstendig kritikk ville ta ei hel bok.

»For fred . . . » ble i sin tid forfattet av folk fra den såkalte »Vogt»-gruppa. Ved å forsvare programmet, utgi det på nytt og ved å sabotere landsmøtevedtaket om programrevisjon, har R. T. Larsen og hans likesinnete i parti-sekretariatet og revisjonistflertallet i sentralstyret vist at de solidariserer seg med den anti-kommunistiske og forræderiske linje som programmet representerer.

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Avis kommer ut med 5–6 nr. pr. år. Støtteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05. Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1. Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

Kamerat Bjarne Rolstad til minne

Kamerat Bjarne Rolstad er død.

Før sykdommen satte en stopper for hans aktive kamp innen arbeiderbevegelsen var han blant annet med på å legge grunnen for RØDE FANE – og den marxist-leninistiske linje som er tidsskriftets grunnlag, er også den Rolstad kjempet for. Han så det falske og forræderiske i den revisjonistiske politikk som etter hvert også gjorde seg sterkt gjeldende innenfor NKP – det parti han sto som medlem av siden 1938 – og han tok kampen opp mot den.

Rolstad valgte tidlig sin plass i arbeiderklassens rekker. Som ungdom i 20-årene opplevet han reaksjonens hets og vold da streikekampene bølget over landet. I 1923 ble han organisert i Norsk Treindustriarbeiderforbund, hvor han gjennom årene hadde en rekke tillitsverv. Fra 1946 til 1954 satt han som forbundets hovedkasserer. Kompromissløst sto han som alltid på arbeidernes side, bøyde ikke av for press fra toppen og lot seg ikke kjøpe, men kjempet hardt for at organisasjonen ikke skulle vike fra sitt selvsagte kampgrunnlag. Det resulterte imidlertid i at han måtte gå som hovedkasserer. Parolen fra arbeiderborgerskapet var dengang som nå: »Ingen venstre-avvikere (dvs. kommunister) i forbundsledelsen.»

Under krigen kom Rolstad aktivt med i kampen mot nazismen og var gjennom en hard og vanskelig tid med på å forsvare folkets interesser. Etter krigen satt han i mange år som arbeiderklassens representant i Oslo kommune-styre og skolestyre, og han hadde også en rekke tillitsverv innen NKP, bl. a. som medlem av sentralstyret.

Bjarne Rolstad hatet all utbytting og undertrykking, og han evnet også å ta konsekvensen av sin holdning. Det var ingen hulhet, halvhjertethet og falskhet i hans forsvar av og kamp for arbeidsfolks interesser. Ut fra denne holdning nærer han også en dyp forakt overfor den revisjonisme og opportunistisme som gjorde seg gjeldende i arbeiderbevegelsens rekke.

I senere år ble Folkerepublikken Kina, som Rolstad besøkte under den store proletariske kulturrevolusjonen, en mektig inspirasjonskilde. Det kinesiske folks stadige framgang og befesting av sosialismen under Mao Tsetungs ledelse, opptok ham sterkt. Erfaringene fra folkets revolusjonære kamp i Kina måtte studeres.

Rolstad gledet seg oppriktig over den revolusjonære bevegelsens oppsving her hjemme. Han var overbevist om at folket ville seire i sin kamp, og livet gjennom i kamp for folkets interesser, ga han også sitt bidrag til den kommende seier.

Først etter at vi har styrtet borgerskapet i hele verden, definitivt beseiret og ekspropiert det, ikke bare i ett land, men i hele verden, først da vil kriger bli umulige. Og vitenskapelig sett er det slett ikke riktig og slett ikke revolusjonært når vi går utenom eller tilslører det viktigste, nemlig nedkjempingen av borgerskapets motstand — det vanskeligste, det som krever den hardeste kamp i overgangstiden til sosialismen. De »sosiale» prestemenn og opportunistene er alltid villige til å drømme om den framtidige fredelige sosialisme, men forskjellen mellom dem og de revolusjonære sosialdemokrater er nettopp den at de ikke vil tenke på eller innlate seg på de forbitrede klassekamper og klassekriger for å virkeliggjøre denne skjønne framtid.

Lenin (Den proletariske revolusjons militærprogram).

Sannheten om »stalinistene» i Finnland

Borgerpressa har ofret stor spalteplass på splittelsen i det finske revisjonistpartiet, FKP. Bl. a. er den såkalte opposisjonen blitt omtalt som »stalinister». Dette kan ha forledet enkelte til å tro at man hadde med marxist-leninister å gjøre, noe som langtifra er tilfelle. I virkeligheten går kampen mellom to revisjonistiske fraksjoner som konkurrerer med hverandre om å hylde lederne i Kreml. Dette viser ikke minst grunnlaget de nå forsøker å samle seg på. I Folketidningen Ny Tid, organ for den revisjonistdominerte valgalliansen DFFF, ble nylig forslaget om en finsk »kriselov» (parallellell til unntakslovene) omtalt. Om faktorene som øker »spenningen» i verden, skriver FNT:

»... man (får) ikke se bort fra at det som hender i Midt-Østen, Vietnamkrigen og *Kinas aggressive holdning* også påvirker sikkerheten i Europa.»

FKP-ledelsen har lenge deltatt i det anti-kinesiske hylekoret som dirigeres av SUKP-ledelsen. Dette gjelder også den såkalte opposisjonen. Derfor er det viktig å avsløre borgerpressas framstilling av motsetningene i FKP. Mens revisjonistene slåss bør vi heller støtte marxist-leninistene i og utenfor FKP, som nå har organisert seg i Helsingfors marxist-leninistiske forening. Flere foreninger er under forberedelse. De finske m-l-erne utgir sin egen avis RØDE GARDE som er i stor framgang. Abonnement kan formidles gjennom RØDE FANE.

Sv. J.

Partiet kan ikke lede klassen om det ikke er forbundet med de partiløse massene, om det ikke fine noen kontakt mellom partiet og de partiløse massene, om disse massene ikke godkjenner dets ledelse, om partiet ikke nyter moralsk og politisk fortrolighet blant massene.

Stalin

Revisjonistiske krampetrekninger

Utgivelsen av RØDE FANE er dømt som fraksjonsvirksomhet!

Uttalelsen om dette ble etter siste sentralstyremøte i NKP lagt fram av distriktstyret i Oslo/Akershus på et felles medlemsmøte den 27. januar. Vedtaket fikk imidlertid langt fra den tilslutning som partiledelsen hadde håpet. Fra RØDE FANE's redaksjonskollektiv ble det satt fram et motforslag hvor det bl. a. het at ethvert angrep på RØDE FANE er angrep på kommunistene i partiet — og ved avstemningen sluttet 35 partimedlemmer opp om RØDE FANE's forslag, 54 opp om distriktstyrets, mens endel av møtedeltagerne avholdt seg fra å stemme.

Partiledelsen er imidlertid gått litt lengre enn alene å fordømme utgivelsen av RØDE FANE. Sentralstyret vedtok — mot 3 stemmer — å suspendere Esther *Bergerud* (medlem både av sentralstyret og sekretariatet) fra sekretariatet, og dette ble begrunnet med at hun deltar i partifiendtlig arbeid. Med andre ord: Støtter opp om RØDE FANE.

Omtrent samtidig ble også formannen i Kristiansand KUL, Egil *Engeland*, ekskludert fra partiet, og nestformannen Jan *Norberg* ble suspendert. Begrunnelsen var selvsagt også her deltagelse i RØDE FANE's fraksjonsvirksomhet. Kristiansand KUL, som enhetlig står på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, har fullt og helt støttet opp om utgivelsen av RØDE FANE, og fortsetter selvsagt kampen mot revisjonistene. Dette har nå ført til at det fra sentralt hold blir gjort forsøk på å stable på beina noe som kalles »det legale KU» i Kristiansand, og dette »legale KU» har to medlemmer — og er i overskuelig framtid uten muligheter til å få flere.

Den siste tids hendelser later imidlertid til å bekrefte at partiledelsens taktikkeri går ut på å »rydde opp» litt etter litt. Det vil si: Først fjerne de partimedlemmer utover landet som har tatt kampen opp mot den falske kommunisme, i håp om at dette vekker minst mulig oppsikt — og fordi revisjonistene mener seg å stå sterkest utenfor Oslo-området.

Men revisjonismen skal også styrkes i Oslo. Tilsiget av furubotniker er merkbart. Flere av »Gubben»s gamle folk, som i sin tid ble kastet ut av partiet, er vendt tilbake — og partiledelsen har selvsagt åpnet dørene og mottar dem med glede.

Det later til at når RTL-klikken forbereder et nytt slag mot venstre, masjerer furubotnikene, som ligger klar i startgropa, inn i partiet. Selvsagt nærer disse folkene intet ønske og har heller ingen planer om å støtte den nåværende partiledelsen. Men de vet å benytte seg av situasjonen, og når RTL og hans håndtlangere har gjort hva de kan for å kvitte seg med revolusjonære partimedlemmer, er tiden kommet for »Gubben»s menn. Da skal nok gjeldelsens time slå: Ved et kupp i toppledelsen.

Men kampen mot revisjonismen i partiet, som først og fremst er kommet til uttrykk gjennom RØDE FANE, har ikke bare avslørt ubrukeligheten i den politikk som har slått igjennom i hele partiets løpende utvikling siden 1945, men er nå kommet så langt at virkemidlene ledelsen nødvendigvis må ty til for å forsvare sin posisjon og sitt eksistensgrunnlag, også vil bryte den sløvende og falske »enhet», som på alle måter har vært nødvendig for partiledelsens eksistens. Partimedlemmene vil i stadig sterkere grad tvinges til å ta standpunkt. Og det kraftige oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen, som fra sentralt hold i partiet er møtt med påkallelse av »venstrekrefter» til samling, eksklusjon, suspensjon og fordømmelse av revolusjonære partimedlemmer, avslører klart at historiens sikre drivkrefter ubønnhørlig skyver revisjonistene mot den store skraphaugen.

Som endel kamerater kjenner til besluttet revisjonistledelsen i partiet å ikke godkjenne årsmøtet som ble avholdt i Østkanten lag av NKP. Dette skjedde ut fra den begrunnelse at medlemmer, som *ikke* var godkjent overført til Østkanten-laget av distriktsstyret, hadde deltatt på årsmøtet med stemmerett.

Distriktsstyret i partiet innkalte så til nytt årsmøte i Østkanten-laget, og møtet ble nå ledet av distriktsstyrets formann, Leif K. Hammerstad. Ingen av de medlemmer som ikke hadde fått godkjent sin overføring til laget, var tilstede på møtet, men oppslutningen var ellers meget god – og det ble framsatt forslag om at det opprinnelige årsmøtet i Østkanten-laget (hvor det bl. a. ble vedtatt å fortsatt støtte RØDE FANE) ble godkjent. Ved avstemningen stemte 17 medlemmer for dette forslaget, 12 imot.

De som stemte for anså dermed saken for avgjort og forlot møtet, men distriktsstyrets formann, Hammerstad, var ikke fornøyd med et slikt utfall og *oppfordret derfor mindretallet til å bli igjen, for så å diskutere hva som nå måtte gjøres.*

Under debatten på møtet kom det nemlig fram at revisjonistledelsen i partiet frykter sterkt den revolusjonære linje som kjøres fram av Østkanten-laget, og det ble også sagt rett ut at det nå gjaldt å *redde Østkanten-laget for NKP*. (Altså erobre laget for revisjonismen!)

Hva overføringen av medlemmer til Østkanten-laget angår kan nevnes at 40 prosent av lagets medlemmer bor utenfor lagets naturlige tilslutnings-området, men for mange blir likevel laget – som har sine møter på sentrale steder i byen – det naturlige sted å arbeide, fordi de lett kan komme til møtene fra sine arbeidsplasser.

E. B.

Proletariatets revolusjonære diktatur er en makt som er vunnet og holdes ved like av proletariatets vold mot borgerskapet, en makt som ikke er bundet av noen lover.

Og denne enkle sannheten, en sannhet som er soleklar for enhver klasse-bevisst arbeider (representant for massen og ikke for det øvre lag av spiss-borgerlig pakk bestukket av kapitalistene, som sosial-imperialistene i alle land), denne sannheten som er innlysende for enhver representant for de utbyttede som kjemper for sin frigjøring, denne for enhver marxist ubestridelige sannhet må en bruke et »svare strev« for å få ut av den høylærde Kautsky. Hva er forklaringen på dette? – Det er den lakeiånd som preger Den 2. internasjona-les førere, som er blitt foraktelige sykofanter i borgerskapets tjeneste.

Lenin (Den proletariske revolusjonen
og renegaten Kautsky).

RØDE GARDE

AV INNHOLDET

HVA MENER VI MED DEN MODERNE REVISJONISMEN, OG HVORFOR KJEMPER VI MOT DEN?

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

Abonnement kan teknes ved å sende kr. 7,- til RØDE GARDE,
Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 60 68.

Streiken i LKAB - gruvene

Av Svein Johnsen

»Under normale, fredlige forhold utfører arbeideren sitt arbeid uten å kny, motsier ikke arbeidsgiveren og diskuterer sine vilkår. Under en streik setter han fram sine krav med høy røst, han minner arbeidsgiverne om deres overgrep, han krever sin rett, han tenker ikke bare på seg selv og sin lønn, han tenker på alle sine kamerater som har lagt ned arbeidet sammen med ham og som reiser seg for arbeidernes sak uten å frykte hva det kan koste. (. . .) Det er ofte slik, at når det bryter ut en streik på en bedrift, følger det streiker på et stort antall andre fabrikker. Hvor stor moralsk betydning streiker har, ser man av den virkning de har på arbeiderne, når de ser at deres kamerater har opphørt å være slaver og — om enn bare for en kort tid — blitt mennesker på samme vis som de rike. Hver streik fører i sitt kjølvann tanker om sosialisme blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for å frigjøre seg fra kapitalens undertrykkelse.» (V. I. Lenin, Collected Works, Bd. 4, Moskva 1960, s. 315.)

En av de viktigste erfaringene fra LKAB-streiken i Nord-Sverige summeres opp i sitatet av Lenin ovenfor. Ingen annen streik etter den annen verdenskrig i Skandinavia har hatt så stor betydning som da 5000 gruvearbeidere la ned arbeidet mellom den 12. desember 1969 til 3. februar 1970. Når dette skrives, er det ennå ikke mulig å foreta en endelig oppsummering av streikens resultater, da det fortsatt pågår forhandlinger om lønns- og arbeidsforholdene mellom LKAB-konsernet og arbeiderne, men årsakene og virkningene av kampen kan sammenfattes.

En slik sammenfatning kan dessverre ikke foretas på bakgrunn av det materialet som har kommet fram i Norge; både borgernes, sosialdemokratenes og revisjonistenes aviser brakte riktignok mye stoff om streiken, men den reformistiske gjennomgangstonen gjør det nærmest ubrukelig for kommunistene.

Til denne artikkelen har derfor RØDE FANE anvendt de svenske kommunistenes blader, GNISTAN og Marxistisk Forum, som utgis av Kommunistiska förbundet marxist-leninistene (KFML). KFML-medlemmene sto sentralt både

i streikeaksjonen og i solidaritets- og innsamlingsarbeidet som gruvestreiken førte med seg og skulle ha de beste forutsetninger for å vurdere gruvestreiken.

BAKGRUNNEN: ØKT UTSUGNING OG UNDERTRYKKELSE AV ARBEIDERNE

Den viktigste årsaken til LKAB-streiken og alle de lønnskampaksjoner som fulgte i dens kjølvann både i Sverige, Danmark og Norge, er den økte utsugningen og undertrykkelsen av arbeiderne i de seinere åra. I MF (1/70) gjengis en tabell som viser forholdet i Sverige.

	1952	1965	i %
Industriarbeidernes lønnssum i milliarder kr.	5,1	12,5	+ 147
Kapitalistenes merverdi i milliarder kr.	7,9	22,4	+ 184

Forutsetningen for at denne utviklingen har kunnet skje finner man i *klassem samarbeidet* mellom ledelsen i sosialdemokratiet og monopolkapitalen. Fagbevegelsens kampkraft er brutt ned gjennom ødeleggelsen av demokratiet i fagbevegelsen, arbeiderne er blitt avvæpnet og blitt ute av stand til å føre lønnskamp. Å berike monopolkapitalen har vært den svenske LO-ledelsens offisielle politikk. Derfor var det en lønnsavtale i Svappavarra-gruvene som medførte lønnsreduksjon på 40 øre i timen, som utløste gruvearbeiderstreiken.

LO og de lokale faglige pampene inngikk denne avtalen over hodet på arbeiderne. Et annet bevis på at LO-ledelsen i Sverige (og i Norge for den saks skyld) utøver *borgerskapets diktatur* over de fagorganiserte arbeiderne er at den har tatt bort streikeretten og illegalisert lønnskampaksjonene. Dette viser det faktum at det i perioden 1950 til 1954 var 140 «lovlige» streiker i Sverige, mens det var 52 «ulovlige». Perioden 1960–64 var dette forholdet endret til 88 «lovlige» og 107 «ulovlige».

Om den økte utsugningen og undertrykkelsen av LKAB-arbeiderne skriver MF:

»Gjennom umenneskelig oppdrevet arbeidstempo, støy, støv, vibrerende maskiner, gass osv. har arbeiderne blitt rammet av ulykker, hørselsskader, kårkramp, lungesykdommer, for tidlig død. Produksjonen pr. arbeider ved LKAB er presset opp fra knapt 2000 tonn 1957/58 til 4000 tonn 1967/68, samtidig som 1800 mann er rasjonalisert bort.»

MF refererer videre de beryktede 31 teser for arbeidsledelsen i LKAB:

»Tese 13: Hver forandring i en ansatts arbeidsoppgaver og plassering innen organisasjonen må aksepteres som vedtatt i firmaets interesse.»

»Tese 20: En sjef må være forberedt på å bytte standpunkt for å støtte en høyere sjef.»

»Tese 29: En sjef skal utøve sitt lederskap slik at en ikke-sjef bare behøver å følge gitte ordrer.»

Dette er et reglement som kunne vært hentet fra en militærforlegning. Slik ser det altså ut i den såkalte »arbeider»-regjeringens egen bedrift, som ledes av en framtrедende sosialdemokrat, Arne Lundberg, som har en annen framtrедende sosialdemokrat, Nils Landel, i styret og som den »radikale» Olof Palme i siste rekke er ansvarlig for.

Ansvarlig for utviklingen er imidlertid ikke bare monopolkapitalen og sosialdemokratiet, men også den ledelse i SKP, nå VPK, som på grunn av sin revisjonistiske utarting har blitt et haleheng til sosialdemokratiet i stedet for et alternativ.

SOSIALISTISK BEDRIFT I VELFERDSSTATEN SVERIGE?

Reformistenes og revisjonistenes myte om det statseide LKAB som en sosialistisk bedrift i velferdsstaten (eller »folkhemmet») Sverige, har fått seg en kraftig knekk. Både virkeligheten og den marxist-leninistiske teorien viser at dette ikke er tilfelle. På et visst stadium i kapitalismens utvikling blir det nødvendig for staten i *kapitalistenes interesse* å gripe inn i næringslivet. De statlige inngrep kommer som en følge av *motsetningen mellom produktiv-kreftenes samfunnsmessige karakter og produksjonsforholdenes private karakter*: Engels kalte den kapitalistiske staten for »den ideelle totalkapitalisten». Følgelig er ikke LKAB eller andre statsbedrifter noe med »progressive» enn en hvilken som helst annen kapitalistisk bedrift. Lønsslaveriet og produksjonens profittformål er det samme. I Frankrike og Italia har staten overtatt langt flere produksjonsmidler enn f. eks. Sverige og Norge uten at disse landene er mer sosialistiske for det.

Likeledes er det ikke stort igjen av myten om »velferdssamfunnet» etter gruvearbeiderstreiken. Tross lønninger som så *relativt* høye ut, viste forholdene som ble rullet opp bl. a. i borgerpressa at utbyttingen i dag er hardere enn noensinne. I et intervju med en gruvearbeiderfamilie som ble gjengitt i flere aviser, gikk det fram at dersom mannen ikke jobbet *overtid*, måtte de gå til sosialkontoret. Gruvearbeideren lå på middels lønn. Det ble henvist til at mange gruvearbeidere både hadde bil og sommerhytte, men er dette et bevis på velferd eller høy levestandard? Nei, slike bruksgjenstander er et resultat av en teknisk utvikling som arbeiderne gjennom økt press selv har lagt grunnlag for. Følgelig gjelder fortsatt marxismens lov om *proletariatets absolutte og relative utarming*, dvs. den relative utarming består i at arbeiderklassens andel av nasjonalinntekten synker, og den absolutte utarming består i at levestandarden direkte synker. Typisk for den absolutte utarming er den

fryktelige økningen av arbeidsintensiteten og forverringen av arbeidsvilkårene. Som en følge av disse faktorer blir arbeiderne tidlig gamle og mister sin arbeidsdyktighet, ifølge kapitalistenes krav.

REFORMIST-BYRÅKRATENE OG ARBEIDERNE

Det var allerede fra streikens første dag klart at reformist-byråkratiet ville velge arbeidsskjøpernes (den kapitalistiske statens side) og *kjempe mot* gruvearbeiderne. LO-organet Aftonbladet ga et konsentrert uttrykk for deres linje den 9.1.1970:

»Men streikekomiteen har også oppvist total utilstrekkelighet og total uvilje når det gjelder forhandlinger som kan lede til meningsfulle resultater. . . Men det er alldeles åpenbart at den såkalte »streikekomiteen« ikke er kapabel for å forhandle i det hele tatt. . . På de stormøter som i går kveld ble holdt i Kiruna og Malmberget talte man ikke om slike saker. I stedet flammest man i veksel-sesmøteånd, og det ble stormende applaus for de mest befengte påstander.»

»Linjen er altså å frakjenne arbeiderne selv all ledelse i den faglige og politiske kampen», skriver MF, »og i stedet *ubetinget* kreve ledelsen. Det ville nemlig være livsfarlig for kapitalistene om arbeiderne skulle erstatte de reformistiske lederes klassesamarbeid med virkelig interessekamp og klassekamp. For å beholde grepet over arbeiderne er reformistene tvunget til å gjøre visse innrømmelser for arbeidernes krav. I årets remissdebatt ble Palme tvunget til å si:

»Det var allerede tidlig klart at når konflikten på malmfeltene er over kommer gruvearbeiderne til å få bedre lønninger. Det kommer også til å skje et hurtiggående reformarbeid som leder til forbedringer i arbeidsmiljøet og på andre områder. . .»

Foruten å forsøke selv å overta streikeledelsen i Kiruna, gjorde også reformist-byråkratene store anstrengelser for på alle måter å splitte streikefronten i LKAB, uten særlig hell. På den andre sida var deres *enhet* med arbeidsgiverforeningen SAF mer utpreget. (LKAB er medlem av SAF.) Den viktigste *mot-sigelsen* mellom LO og SAF, skriver MF, består i de »metodene for å undertrykke arbeiderne og holde tilbake deres kamp». F. eks. gikk LO-bossen Arne Geijer imot »ville streiker», men støttet heller ikke SAF's resept for å undertrykke disse, nemlig at »hver bedrift som rammes av ville streiker skal økonomisk holdes skadesløse». LO-bossen mente dette var »å tenke og handle som for ti år siden . . .».

REVISJONISTENE OG ARBEIDERNE

Revisjonistene i Vänsterpartiet »Kommunisterna» forsøkte under streiken systematisk å skjule motsetningene mellom arbeiderne og det faglige byråkrati. Denne stillingstaken må ses på bakgrunn av at SKP's og VPK's linje i det

faglige arbeidet har gått ut på å samarbeide med det lavere skikt av reformistbyråkratene. I 1964 sa SKP's daværende formann til Dagens Nyheter (31.12.64):

»Egentlig hersker ingen større meningsskilnader mellom oss og sosialdemokratene. Vi tenker temmelig likt utenom når det gjelder den økonomiske og militære politikken . . .»

VPK's stilling under gruvestreiken var også sterkt influert av at framtreende VPK-ere selv tilhører det lavere byråkratsjikt i LKAB og der tillempet klassesamarbeid. MF skriver:

»Ta Carl-Ivar Hermansson som eksempel, formann for fagforeningen i Malmberget og medlem av VPK's sentralstyre. I begynnelsen gjorde han felles sak med alle andre fagbyråkrater. Han arbeidet som streikebryter og oppfordret arbeiderne til å gå tilbake til arbeidet. Etterhvert våknet instinktet hos ham at han ikke åpent kunne stille seg mot streikebevegelsen, om han skulle kunne befordre klassesamarbeidslinjen blant arbeiderne. Blant de streikende virket han imidlertid som den klassesamarbeidsmann han er, nemlig gjennom på stormøtene å stadig argumentere for linjen at arbeiderne snarest mulig skulle gå tilbake til arbeidet.»

MF kritiserer likeledes VPK for et av deres propagandanumre nemlig at LKAB skal gå ut av SAF, hvor de forsøker å skjule de grunnleggende klasse-spørsmål. »For skulle LKAB's *formelle* uttredelse av SAF påvirke arbeidernes situasjon?», spør MF. Tvilsom er også de lokale revisjonistenes rolle under streikens siste fase.

I GNISTAN nr. 2/69 tas opp spørsmålet om streikens avslutning og avisa skriver:

»Ved stormøtet den 2/2 i Malmberget gjorde VP»K»-erne sitt beste for å undergrave arbeidernes vilje til fortsatt kamp. Den ene etter den andre gikk opp og manet til retrett. »Nei-majoriteten var for liten for fortsatt streik», »kampfronten er brutt, man kommer til å knuse oss», osv. De forsvarte energisk de svake og vaklende (for ikke å si forræderiske) elementer innen Kirunas streikekomite. . . Men de militante kreftene innen streikekomiteen og andre arbeidere lyktes å slå tilbake VPK-ernes kapitulasjonslinje.

Men dette var bare en delseier. I Kiruna hadde kampviljen sunket og den prinsippfaste Elof Luspa fikk ikke majoritetens støtte for sitt forslag om at de som hadde brutt kampfronten, skulle byttes ut med nye dugende krefter.

Den VP»K»-er som nå er hele borgerpressens kjælegris har i Kiruna spilt samme rolle som Grub-4-es formann (C. I. Hermansson), men effektivere. Han har sittet i streikekomiteen og nytt en enorm tillit blant arbeiderne. Det ble hans stemme som ble avgjørende ved avstemningen innen 27-manns-delegasjonen, for en tilbakegang til arbeidet mot arbeidermajoritetens vilje.

Dermed var hele streikens skjebne beseglet. En fortsatt kamp med forræderiske, svake og vaklende elementer i spissen var umulig. Streikekomiteene hadde plassert seg i en posisjon der avblåsing av streiken framsto som det eneste mulige.»

KONKLUSJONER

Tross svikt i streikens ledelse har gruvearbeiderne i Nord-Sverige gitt støtet til det som i dag bare er en begynnelse på den omfattende streikebevegelsen som vil komme. Det begynte med oppsvinget i den anti-imperialistiske og studentenes kamp. I tida som kommer vil hele folkets kamp utvikles. Men denne kampen vil skje ikke med, men mot, reformister og revisjonister — det er en erfaring en kan trekke allerede fra kampens begynnelse.

LKAB-arbeidernes kamp er heller ikke slutt, det viser deres nye taktikk med punktstreiker på LKAB's særlig følsomme punkter.

Den store solidaritetskamp som vokste ut av gruvestreiken i Nord-Sverige, viste at arbeiderklassen fortsatt kjenner den proletariske internasjonalismen.

Kampen må gis riktig ledelse, revisjonistene må avsløres og holdes utenfor kommando-posisjonen i streikeledelsen.

Virkningen i Norge av de svenske gruvearbeidernes streik ga lærdommer som kunne opptatt en hel artikkel alene, men vi skal kort oppsummere de viktigste erfaringer:

Den massive oppslutningen fra norske arbeidere om innsamlingsaksjonen og de utallige sympati-resolusjoner fra fagforeninger og organisasjoner viser at den norske arbeiderklasse selv er kampklar. Dette lover godt for kampen i forbindelse med lønnsoppgjøret.

Den reformist-byråkratiske LO-ledelsen fikk avslørt sitt sanne ansikt, da Aspengren advarte mot »Kiruna-psykose». I sin konsekvens var dette et *an-grep* både på de svenske gruvearbeidernes kamp og på den norske arbeiderklassen. Typisk var også at LO-ledelsen rykket ut sammen med NAF mot NRK for dens dekning av gruvearbeiderstreiken og den kampvilje som fulgte i dens kjøl vann her i Norge.

»Det som hittil har vært kalt for likeberettigelse og demokrati: parlament, nasjonalforsamling, like stemmesedler, har vært løgn og bedrag! Hele makten i den arbeidende masses hånd, som et revolusjonært våpen for å knuse kapitalismen — bare det er sann likeberettigelse, bare det er sant demokrati.»

Rosa Luxemburg

**RØDE FANE,
BOKS 3644,
OSLO 1.**

**Ansvarlig redaktør:
HANS JEBSEN.**

**Trykt i offset hos
A/S DUPLOTRYKK,
Oslo.**